

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

XXV. De visione quam scriptor horum Romæ positus vidit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

*De visione quam ego Roma posui
vidi.*

CAPVT XXV.

LICET autem propositum meum sit, vt in narrandis huiusmodi miraculis, aut nunquam aut raro somnia admittebam, quia frequenter aut falsa sunt aut dubia, quoddam tamē somnium inter hæc quæ narro, miraculo, quia fide dignum videtur admisi. Nam vt sanctus Pater noster Odo in vita sancti Viri Geraldii scripsit, somniorum visiones non semper sunt inanes. Probat hoc penatæcus in primo Genesis libro, probat & ipsum vt cunctis notum est Euangelium. Audite ergò somnium meū quod vidi. In primordiis Pontificatus Domini Papæ Eugenii, ad visitandum tam ipsum quam communem matrem Romanam Ecclesiam, Romam adij. Illuc perueniens, apud Cardinalatum sanctæ Mariæ nouæ, quod iuxta antiquum Romuli templum constructum est, hospitium suscepi. Ibi dum nocte quadam quiescerem, ecce vir venerandæ vitæ Dominus Guilielmus qui nuper de vita excesserat, mihi dormienti visus est in somnis astare. Et quia frequenti narrationi hoc ne-

cessarium est, quis iste vel cuius vitæ fue-
 rit, quo insuper euentu ex hac vita migra-
 uerit, breuiter inferendum est. Fuit hic
 iuxta carnē nobilis, iuxta spiritum longē
 nobilior à primis adolescentiæ annis reli-
 gionis amator: in quam quamdiu adui-
 xit, hoc est ferè usque ad senectutem, bo-
 nis meliora semper addendo, profecit.
 Angelicæ monachus munditiæ singula-
 ris in pauperes & desolatos misericordie,
 Zelo Dei contra negligentes, & maximè
 contra grauiter dereliquentes totus ig-
 neus, exceptis nocturnis & occultis vigi-
 lijs, dimidiam partem diei quotidianis o-
 rationibus & lachrymis pænè semper oc-
 cupans. Et licet hæc principaliter de eo
 scribam, quia in his hic specialius effulsit,
 non tamen solo hæc de ipso vel in ipso
 commendo. Nam quantum facultatis
 & scientiæ in eo fuit, iuxta morem &
 modum Cluniacensis ordinis ac propo-
 siti, sacris semper etiam aliarum virtu-
 tum exercitijs inuigilauit. Hoc merito, &
 quia præter hæc quæ dicta sunt in exterioribus
 administrandis multam à Deo sibi
 collatam gratiam obtinebat, multis cum
 & magnis monasterijs diuerso tempo-
 re ut res exigebat præfeci. Unde Amber-
 to Caroloco, Celsinanijs, Siluiniaco, ipsi
 tandem

tandem Cluniaco, à me in Priorem præ-
 latus, indeque in Abbatem Moysia cen-
 sem assumptus, vbique iam dictarum
 virtutum signa impressa reliquit. Casu
 dehinc interueniente quem nominari
 nulla necessitas cogit, dans locum iræ, à
 loco illo recessit, & Cluniacum redijt. V-
 bi aliquanto tempore, camerarij hoc est
 fratrum procuratoris officio functus, ad
 vltimum, ad Prioratus administratio-
 nem earum loco remissus est. Illic assue-
 tis religionis & disciplinæ studijs toto
 conatu intentus, dum nulli prorsus in
 causa Dei parceret zelo (vt iam dixi) iu-
 stitiæ totus ignitus, à quodam nequissi-
 mo, qui sibi prouenire timebat, quod de
 alijs delinquentibus ab eo fieri cernebat,
 insidias passus, venefica fraude extingui-
 tur. Talem vitæ terminum sortitus bon^{us}
 vir, regno cœlorum dignus factus est, cõ-
 iunctus illis vt iustum est credere, de qui-
 bus Christus veritas ait, beati qui perse-
 cutionem patiuntur propter iustitiam,
 quoniam ipsorum est regnum cœlorũ.
 Vnde quia non solum propter iustitiam
 iam persecutionem passus est, sed etiam,
 quod maius est, propter iustitiam mor-
 tuus est, meritò dignus iudicatur regno
 cœlorum. Fraus ergo qua tantus vir vitæ

subtrahitur est, quibusdam indicijs ante-
 quam Romanum iter aggrederer, ad me
 delata, in quaestionem versabatur. Sed iti-
 neris accelerato quaestionem impediens,
 ad finem rem perducere non permisit. Ita
 interim de tam nefanda re anxius & du-
 bius, propositum iter incepi, & Romam,
 vt superscripsi, perueni. Ibi loco, tempo-
 re, modo, quo dictum est, venerabilem
 Guilielmum mihi adstare conspicio, quē
 cum viderem valdē gauisus surrexi, &
 multo cum affectu amplecti eum & of-
 culari coepi. Licet autem altus sopor ex-
 teriorum sensuū officia occupasset, vige-
 bat tamen velut in vigilante memoria,
 meq; dormire dormiens non ignorabā.
 Nec illud mente exciderat, illum qui vi-
 debatur, in somnis videri, nec eram im-
 memor ante non multū temporis mor-
 tuum, & dolo, quē supra scripsi, extinctū.
 Quodq; magis mirum est, & illud nescio
 qua vi occulta naturae statim menti oc-
 currit, non posse mortuum diu cum vi-
 uente morari, nec prolixum sermonem
 miscere. Vnde priusquam recedere virtu-
 te inuisibili cogeretur, interrogare illum
 festinanter de quibusdam decreui. Quae
 tamen vt non phantastica sed verax quae
 apparebat visio videretur, nequaquam
 prius.

prius præmeditatus fueram, sed tunc ea dormiens nutu vt arbirror Dei nouiter menti occurrentia, cogitare incipiebam. Quatuor ergò quædam, quæ nescio unde dormienti occurrebant, interrogando ei proposui. Quomodo (inquam) vobis est Domine Prior? vocans eum non ex proprio nomine, sed ex officio. Ad quod ille breuiter vt fuerat semper breuiloquus, ac bis vel ter ex more verba replicans, respondit. Multum (ait) mihi bene est, multum mihi bene est. Huic primæ interrogationi secundam subiunxi. Vidiſtis adhuc Dominum? & ille. Assiduè video, assiduè video. Hic duabus, & tertiam addo. Est ne (inquam) certum quod de Deo credimus? est ne absque dubitatione, vera fides quam tenemus? Nihil (ait) ita verum, nihil ita certum. Et quartò. Verum est (aio) quod fama refert, verum est, quod multi opinantur, quosdam quos ipse non ignoratis fraude sua ac beneficio vos occidisse? Verum est (inquit) verum est. His dictis, & ipse disparuit, & ego, euigilans ea quæ videram recolere & admirari incipiebam. Interim dum hæc ægerem, & visa memoriæ commendarem, rursum somno opprimor, & sicut in hyemalium nocturnum prolixitatibus, nam dies

K 2

aduena-

aduentus Domini tunc instabant, iterum caput ad dormiendum compono. Nec mora, adest qui supra, & se eodem modo quo prius ostendit. Occuro & ego illi non segnius quam ante & visionis præmissæ omninò immemor, amplecti cum & asculari, vt prius cœperam. Quid multa? Nihil plus minusve in animo meo, nihil plus vel minus in ore meo, in hac secunda visione fuit quam in prima fuerat. Eadem quæ supra interrogo, eadem quæ supra audio, de statu suo, de visione Dei, de certitudine Christianæ fidei, de morte sua, ordine quo præmissi à me interrogatus, eadem nec pauciora respondit. Huic tamen secundæ visioni, in fine aliquid additum est. Mox enim vt dixit se verè dolo falsorum fratrum extinctum, in fletus amarissimos vt mihi in somnis videbatur prorupi, & quia iam de facto non dubitabam, tantum nefas insatiabilibus lachrymis deplorabam. In fletibus istis euigilans, oculos humectos, genasque meas recentibus lachrymis tepentes inueni. Vt verò huius visionis vel somnij indubia veritas commendaretur, regressus ab vrbe atque ad Galliam nostram rediens & Cluniacum perueniens, quæ de morte sancti

viri suspicatus fueram, ipsius nefarii par-
 ticidee publica confessione vera fuisse
 probaui. Quem gehenna dignissimum,
 quia gladio, laqueis, ignibus, vel extremis
 nefandorum supplicijs, Ecclesiastica pie-
 tate prohibente, punire non poteram, exi-
 lio perpetuo quod pænè solum licuit, in-
 fernalem proditorem damnauit. Nam sa-
 cro-sanctis Euangelijs abhitis, compul-
 sus est in publico Cluniacensi capitulo
 me praesente iurare, quod transactis tri-
 bus sibi à me praefixis mensibus, nun-
 quam deinceps intra terminos vniuer-
 sam Galliam concludentes maneret, sed
 extra illos locum salutis suae aptum requi-
 reret, & in inuento loco Deo pro peccatis
 suis dignè satisfaceret. Haec superscripta
 visio licet in somnis apparuerit, idcirco
 mihi fide digna videtur, quia & dormi-
 tis tam integra in tantis (vt dixi) memo-
 ria, & iterata ac per omnia primae similis
 secundae visionis praeter illud quod in vl-
 timo exceptum est, forma, atque ipsius
 detestandi hominis publica confessio,
 non falsam sed veram eam, vt
 arbitror, omnino de-
 monstrant.